

skridt, men det var umuligt at faa Fremskridtet uden at faa Tilbageskridtet, saa vilde man forstaa og høre, at der i de Herrer Sindelag bagved egentlig laa en Lyst til at faa dette ændret, man vilde forstaa, at der i deres Sind alligevel var en Følelse af, at det var sørgeligt, at vi skulde gaa hen og berøve danske Vælgere og tilmed nogle af dem, som det var mest Synd overfor, deres Valgret. Men det gøre de Herrer ikke, hverken den højtærede Indenrigsminister eller det ærede Medlem fra Frøstrup (Nørhave) har i mindste Maade gjort noget saadant, hvoraf man kunde mærke, at der i deres Sind egentlig laa en Følelse af, at dette var et Tilbageskridt; tværtimod, de have forsvaret det. Andre Medlemmer her i Salen antyde ogsaa, at de finde, at det egentlig er et Fremskridt, som der er gjort. Det er underligt, at man skal se Fremskrittsmænd staa og tale om, at det er et Fremskridt at berøve Borgere her i Staten deres kommunale Valgret. Og hvilket Forsvar give de? Den højtærede Indenrigsminister havde egentlig intet andet Forsvar for Opholdsbestemmelsen end dette, at efter den tidligere Lovgivning var der mange forskellige Opholdsbestemmelser: i København $1\frac{1}{4}$ Aar, i Frederiksberg 1 Aar, i Købstadkommunerne $\frac{1}{4}$ Aar og paa Landet $1\frac{1}{4}$ Aar, og det var dog uheldigt at have saadanne forskellige Opholdsbestemmelser. Ja vist saa, det indrømme vi den højtærede Indenrigsminister; det var ikke heldigt, naturligvis skal der være lige Valgret ogsaa i denne Henseende. Men naar den højtærede Indenrigsminister siger: Vi forstaa ikke, at de Herrer kunne gøre Indvendinger imod, at vi lavede en Opholdsbestemmelse ens for alle, det var dog virkelig et Fremskridt — forsvaret dette ikke, at man, naar man laver en Opholdsbestemmelse ens for alle, ikke tager en af de Opholdsbestemmelser, der var, og — thi det er deri, Fremskridtet vilde have bestaaet — tager den laveste af de Opholdsbestemmelser, der var, nemlig $\frac{1}{4}$ Aar — det er det, vi have gjort i vort Lovforslag. Saa havde der været Mening deri, saa kunde man sige, at det var et Fremskridt. Man burde have sagt: Vi tage den laveste Opholdsbestemmelse, eller vi lave et Kompromis med det andet Ting om at tage den mellemproportionale, men at forhøje til det dobbelte eller for mange Menneskers Vedkommende til omtrent det tredobbelte, er og bliver et kapitalt Tilbageskridt, et Tilbageskridt, som er saa ufrisindet, saa

konservativt og efter min Mening saa brødefuldt overfor Vælgerne, som man derved berøver deres Valgret, at man ikke kan forsvare det som frisindet.

Det ærede Medlem fra Frøstrup (Nørhave) omtalte ligeledes Opholdsbestemmelsen. Det ærede Medlem havde ogsaa en Fornemmelse af, at der maatte et Forsvar til, og saa sagde han omtrent følgende — jeg kunde ikke skrive det ordret op, men jeg tror, jeg har ramt Meningen: Vi have jo dog lavet Opholdsbestemmelsen ens for alle; men saa følger han til: Men det kan godt være, at det gaar mest ud over Smaafolk. Det er en mærkelig Udtalelse af en Mand, som vil være Demokrat, thi dertil hører jo først og fremmest den Tankegang, at alle skulle have ens og lige Ret. Det har altid været hævdet af Venstre, at det, som særlig skilte mellem Venstre og Højre, mellem Frisind og Konservatisme, var, om man holdt paa den lige, almindelige Valgret, lige Ret for alle. Saa kan man ikke staa op og forsvare en Valgretsbetingung med, at den er ens for alle, men at den dog vistnok alligevel gaar mest ud over Smaafolk; det er et underligt Forsvar. De Herrer skulde meget hellere erkende, at denne Opholdsbestemmelse ikke er demokratisk.

Den højtærede Indenrigsminister sagde til mig, at den privilegerede Valgret ikke var kommen til at herske ved det sidste Valg. Hvis jeg har sagt, at den privilegerede Valgret var kommen til at herske i den Betydning, at den var bleven Flertal, har det været en Fortalelse. Jeg ved selvfølgelig godt, at en Trediedel privilegerede Vælgere ikke kunne skaffe sig Flertal. Men jeg har sagt, at den konservative Anskuelse er kommen til at herske indenfor vore Amtsråd. Jeg mener nemlig, at der blandt de Valgmænd, der vælges af Sogneraadene, vil være saa mange konservative, at de ville slutte sig sammen med de privilegerede Vælgere og faa Magten, og det mener jeg fremdeles. Paa det Punkt har selvfølgelig det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) fuldkommen Ret, de have faaet Magten rundt omkring i vore Amtsråd.

Til det ærede Medlem fra Frøstrup (Nørhave) har jeg endnu kun en lille Bemærkning at gøre. Det ærede Medlem sagde, at det var ikke rigtigt, naar jeg medregnede en Mængde Kvinder blandt dem, der tabte deres Valgret paa Grund af Opholdsbestemmelsen, eftersom de ikke i Forvejen havde Valgret. Det er meget rigtigt, men hvis vi havde haft Opholdsbestemmelsen fra den